

ת"פ 44912/07/14 - מדינת ישראל נגד מוהנד שווקי

בית משפט השלום בירושלים

19 יולי 2015

ת"פ 44912-07-14 מדינת ישראל נ' שווקי

בפני כב' השופטת דנה כהן-לקח
בעניין: מדינת ישראל

נגד

מוהנד שווקי

גזר-דין

רקע

1. ביום 10.6.2015 הרשעתי את הנאשם על-פי הודאתו, בעבירה של הסעה שלא כדין בנסיבות מחמירות לפי סעיף 12א(ג)(א1)(ב) לחוק הכניסה לישראל, התשי"ב-1952 (להלן: חוק הכניסה לישראל) שיוחסה לו בכתב-האישום.

על-פי עובדות כתב-האישום בהן הודה הנאשם, ביום 19.4.2014 בסמוך לשעה 04:30 לאורך כביש יגאל ידין וכביש מס' 1 לכיוון ים המלח בירושלים, הסיע הנאשם ברכב 8 תושבי שטחים ללא היתר שהייה כדין. הנאשם אסף את השוהים הבלתי חוקיים ברכב מטמרה, כשיעד הנסיעה היה עזרייה שבשטחי יהודה ושומרון.

2. במסגרת הסדר-הטיעון בין הצדדים, הוסכם כי המאשימה תגביל עצמה בטיעוניה לעונש ל- 10 חודשי מאסר בפועל, ואילו הסנגור יהיה חופשי בטיעונו. יוער כי הסנגור לא עתר לתסקיר שירות מבחן.

טיעוני הצדדים לעונש

3. בא-כוח המאשימה, עו"ד אריה ברנד, עמד על חומרת המעשים המיוחסים לנאשם וטען למתחם ענישה הולמת שנע מ- 7 עד 18 חודשי מאסר בפועל. בהתאם לעמדתה בהסדר-הטיעון, עתרה המאשימה להטיל על הנאשם עונש של 10 חודשי מאסר בפועל, מאסר על-תנאי, פסילה בפועל, פסילה על-תנאי וקנס.

מנגד, בא-כוח הנאשם, עו"ד מוחמד עווד, טען כי מתחם הענישה ההולמת נע מעבודות שירות (כשאין עבר פלילי) ועד 8 חודשי מאסר בפועל. הסנגור עמד על נסיבותיו האישיות של הנאשם וכן על מכלול הנסיבות לקולא, ועתר לעבודות שירות ולחלופין- לא יותר משלושה חודשי מאסר בפועל ממש. הסנגור הוסיף וטען לפני כי מרשו הפקיד את רישיון הנהיגה שלו במזכירות בית-המשפט החל מיום 14.9.2014 (ואף לפני כן שכן הרישיון היה בידי הסנגור עד הפקדתו במזכירות). הסנגור עתר להתחשב בכך בעת שקילת עונשי פסילה.

מתחם העונש ההולם אל מול הסדר-הטווח העונשי שנערך בין הצדדים

4. בהתאם לפסיקתו של בית-המשפט העליון, במצב בו נערך בין הצדדים הסדר טיעון המבוסס על טווח ענישה מוסכם, על בית-המשפט הגוזר את הדין לקבוע תחילה את מתחם העונש ההולם בהתאם לאמות-המידה שנקבעו בתיקון 113 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין). לאחר מכן, על בית-המשפט לוודא כי הסדר הטווח העונשי המוסכם אינו חורג באופן בלתי סביר ממתחם הענישה ההולמת, וזאת לפי אמות-המידה שנקבעו בע"פ 1958/98 פלוני נ' מדינת ישראל, פ"ד נז(1) 577 (2002). בשלב האחרון, על בית-המשפט לגזור את הדין בהתחשב בהסדר הטיעון וביתר השיקולים הרלוונטיים לעניין, וזאת מבלי להגביל עצמו בהכרח לשיקולים המנויים בהוראות תיקון 113 לחוק העונשין (ראו: ע"פ 3042/13 חיימוב נ' מדינת ישראל, פסקה 7 (21.5.2011); ע"פ 5953/13 מדינת ישראל נ' דויד, פסקה 20 (6.7.2014); ע"פ 512/13 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקאות 13-17 (4.12.2013); עוד ראו: עפ"ג (מחוזי י-ם) 30554-11-13 זקן נ' מדינת ישראל (5.2.2014)). בהתאם לכך, אקבע תחילה את מתחם העונש ההולם במקרה דנן, לאחר מכן אבחן את הסדר-הטווח העונשי לאורו, ולאחר מכן אגזור את העונש המתאים.

5. בהתאם לסעיף 40ג(א) לחוק העונשין, יש לקבוע את מתחם העונש ההולם בהתאם לעקרון ההלימה המהווה עקרון מנחה בענישה, תוך התחשבות בערך החברתי שנפגע, במידת הפגיעה בו, בנסיבות הקשורות בביצוע העבירה ובמדיניות הענישה הנהוגה.

הערכים המוגנים המונחים בבסיס העבירה של הסעת שב"ח בנסיבות מחמירות עניינם בשמירה של המדינה על גבולותיה, ובעמידתה על זכותה לקבוע מי הם הרשאים להיכנס לשטחה. כפי שנקבע בעבר, העבירה של הסעת שוהים בלתי חוקיים טומנת בחובה סיכון לשלום הציבור ולביטחון, שכן בדרך-כלל המסיע אינו יודע מהי מטרת השהייה שלא כדין בשטח ישראל.

בחינת נסיבות ביצוע העבירה במקרה דנן מעלה כי הנאשם הסיע ברכבו לפנות בוקר שמונה שוהים בלתי חוקיים מטמרה עד לירושלים, כשהמטרה הייתה להמשיך בנסיעה עד לעזריה שבשטחי יו"ש. מכאן שמדובר בנסיעה ארוכה יחסית, שנועדה להוציא את השב"חים מתוככי ישראל אל השטחים. לצד זאת, יש לתת את הדעת לכך שאין לפני טענה כי הסעתם של השוהים הבלתי חוקיים בוצעה תמורת תשלום כספי (הדבר לא נטען במסגרת כתב-האישום שבעובדותיו הודה הנאשם).

אשר לענישה הנוהגת - המחוקק ראה לקבוע עונש מחמיר בגין עבירה של הסעת שישה שוהים בלתי חוקיים או יותר. פסיקתו של בית-המשפט העליון עמדה על חומרת העבירה; על הסיכון הביטחוני הטמון בה; ועל הצורך בהרתעת היחיד והרבים מפני ביצועה. נפסק כי על דרך הכלל, הענישה הראויה בגין עבירה זו הינה מאסר בפועל. לצד זאת, נקבע כי לעולם יש לשקול את נסיבותיו של המעשה ושל העושה (ראו: ע"פ 3674/04 אבו סאלם נ' מדינת ישראל (12.2.2006)). בחינת פסיקתם של בתי-המשפט מלמדת כי בגין עבירה של הסעת שב"ח בנסיבות מחמירות נוהגים בתי-המשפט להטיל עונשי מאסר בפועל הנעים ממספר בודד של חודשים ועד עונשי מאסר בפועל לריצוי מאחורי סורג ובריו.

6. בהתחשב בכל אלה, ובשים לב לעקרון ההלימה המנחה בענישה, אני סבורה כי **מתחם העונש ההולם במקרה דנן נע ממספר בודד של חודשי מאסר בפועל ועד 14 חודשי מאסר בפועל** (ראו והשוו: פסיקתו של בית-המשפט העליון מפי כב' השופט רובינשטיין בע"פ 2789/13 מדינת ישראל נ' חמדי, בסוף פסקה יא' (4.8.2013), שם נקבע מתחם עונש הולם של 5 עד 15 חודשי מאסר בפועל בגין הסעתם של 25 שוהים בלתי חוקיים).

7. כאמור, במקרה שלפניי נערך בין הצדדים הסדר טיעון שכלל **טווח ענישה מוסכם**, לפיו המאשימה תגביל עצמה לעונש של 10 חודשי מאסר בפועל, בעוד הסנגור יהיה חופשי בטיעונו. לאחר ששקלתי את טענות הצדדים; ולאחר שבחנתי את טווח הענישה עליו הוסכם במסגרת הסדר הטיעון, אל מול מתחם העונש ההולם על-פי עקרויות של תיקון 113 לחוק העונשין; באתי למסקנה כי הרף העליון של הטווח המוסכם (10 חודשי מאסר בפועל) מצוי בגדרי מתחם העונש ההולם. הסכמת הצדדים בעניין זה נראית בעיניי סבירה, ולפיכך לא אחרוג ממנה.

העונש המתאים

8. **לקולא**, שקלתי את הודאת הנאשם בעובדות כתב-האישום ואת נטילת האחריות, וכן את העובדה שהנאשם שהה בתיק זה במעצר בית מלא למשך כשלושה חודשים, על הקושי הכרוך בכך (לאחר מכן ניתנו הקלות בתנאי השחרור המגבילים). כמו כן, שקלתי את נסיבותיו האישיות של הנאשם כפי שפורטו בטיעוני הסנגור לפניי, לרבות נישואיו הטריים יחסית. בין היתר, שקלתי את הצורך של הבן לתמוך בהליך השיקום של אביו שמכור בסמים. בנוסף, שקלתי את השתלת הקוצב בלבו של הנאשם על-אף גילו הצעיר יחסית (הנאשם בן 25), וזאת עקב בעיה לבבית. לצד זאת, אציין כי לא ניתן להתעלם מכך שמצבו הבריאותי האמור של הנאשם, לא מנע ממנו לבצע את העבירה בגינה הוא הורשע בתיק שלפניי.

9. **לחומרה**, שקלתי את חומרת העבירה בה הורשע הנאשם, ואת הצורך בהתרעת היחיד והרבים מפני ביצועה, נוכח הסיכונים הכרוכים בעבירה זו כמפורט לעיל. כמו-כן, שקלתי את העובדה שלחובת הנאשם עבר פלילי (אף כי אינו מכביד). מדובר בהרשעה קודמת בפלילים משנת 2011 בגין עבירות של תקיפת שוטר והפרעה לשוטר במילוי תפקידו, בגין נדון הנאשם בשעתו למאסר על-תנאי וקנס כספי. מכאן שאין עסקין בהסתבכות ראשונה של הנאשם בפלילים, ואף אין מדובר בפעם הראשונה בה התנהגותו של הנאשם עלולה להצביע על זלזול בשלטון החוק. אציין כי לחובת הנאשם גם עבר תעבורתי (אף כי אינו חמור).

10. בהתחשב בשיקולים לחומרה כפי שפורטו בפסקה 9 לעיל, אינני רואה לסטות בעניינו של הנאשם מדרך המלך לפיה העונש המתאים בגין עבירה של הסעת שב"ח בנסיבות מחמירות הוא מאסר בפועל לריצוי מאחורי סורג ובריח (ראו והשוו: ע"פ 617/15 מונטר נ' מדינת ישראל (2.4.2015) שם אושר לאחרונה על-ידי בית-המשפט העליון עונש של 7 חודשי מאסר בפועל בגין הסעת שוהים בלתי חוקיים ועבירות תעבורה נלוות, על-ידי צעיר נעדר כל עבר פלילי, שכנגדו אף בוצע שימוש ב"טייזר"). אעיר כי מקרים אחרים בפסיקה בהם ראו בתי-המשפט להסתפק בעונש מאסר בפועל לריצוי בדרך של עבודות שירות, הם בדרך-כלל מקרים בהם בית-המשפט ראה לסטות מדרך המלך של מאסר בפועל לריצוי ממש, בין היתר עקב העדר הרשעות קודמות בפלילים, דבר שלא מתקיים בעניינו של הנאשם דנן.

יחד עם זאת, נוכח השיקולים לקולא כמפורט בפסקה 8 לעיל, ובשים לב לכך שעברו הפלילי והתעבורתי של הנאשם אינו מן המכבידים, אני רואה להעמיד את משך המאסר בפועל שייגזר על הנאשם, בטווח התחתון של מתחם הענישה ההולמת. בנוסף, אטיל על הנאשם עונשים מותנים הצופים פני עתיד. יוער כי הנאשם הפקיד את רישיון הנהיגה שלו במזכירות בית-המשפט במסגרת הליך המ"ת ביום 14.9.2014 (ואף מסר אותו לידי סנגורו עוד קודם) והוא למעשה מנוע מלנהוג מאז ועד עתה. לפיכך, נמנעתי מלהטיל עליו עונש פסילה בפועל (להבדיל מפסילה על-תנאי). עוד יוער כי נוכח הטלת עונש מאסר בפועל לריצוי ממש, ומאחר שאין טענה בכתב-האישום כי העבירה בוצעה תמורת כסף, אמנע מחיוב הנאשם בקנס כספי.

סוף דבר

11. נוכח מכלול הטעמים שפורטו, אני רואה לגזור על הנאשם את העונשים הבאים:

א. 5 חודשי מאסר בפועל, בניכוי ימי מעצרו של הנאשם בתיק זה. הנאשם יתייצב לריצוי עונשו ביום 11.10.2015 בשעה 10:00 במגרש הרוסים בירושלים.

תנאי השחרור המגבילים, לרבות הפסילה מנהיגה, יוותרו בעינם עד ההתייצבות למאסר.

ב. מאסר על-תנאי של 5 חודשים למשך שלוש שנים מיום שחרורו של הנאשם ממאסר. התנאי הוא שהנאשם לא יעבור עבירה לפי סעיף 12א לחוק הכניסה לישראל.

ג. פסילת רישיון נהיגה על-תנאי ל- 8 חודשים, אם תוך שלוש שנים מיום שחרורו ממאסר יעבור הנאשם עבירה לפי סעיף 12א לחוק הכניסה לישראל.

זכות ערעור לבית-המשפט המחוזי בתוך 45 ימים מהיום.

ניתן היום, ג' אב תשע"ה, 19 יולי 2015, במעמד הצדדים.